

Prvé čítanie: Dt 4, 32-34. 39-40

Prvé liturgické čítanie je z knihy Deuteronómium, ktorá opisuje situáciu, keď sa Izraeliti vyslobodili z Egypta dostávajú na záver svojho putovania. Na Moabských rovinách dochádza k potvrdeniu zmluvy s Bohom Jahve, ktorú majú Izraeliti realizovať v zaslúbenej zemi, na prahu ktorej sa teraz nachádzajú. Zároveň Mojžiš vo svojich rečiach rekapituluje ich minulosť, zanecháva im prikázania, ktoré majú žiť v prítomnosti a odkrýva im možnú budúcnosť. Pohľadom na minulosť sa začína aj výzva Mojžiša: „Opýtaj sa len dávnych čias, ktoré boli pred tebou“ (Dt 4,32). Pre celú knihu Deuteronómium je charakteristický dôraz na pamäť o minulosti. Ona pomáha uvedomiť si, čo Boh vykonal v dejinách Izraela, v dejinách človeka a tak pomáha budovať a udržiavať vzťah s Bohom. V tomto prípade Mojžiš neobracia pozornosť na nejakú konkrétnu udalosť, ale jeho perspektíva minulosti je globálna, zahŕňa všetko od momentu stvorenia. Zdôraznenie tejto globálnosti nachádzame aj v typickom biblickom merizme – od „jedného konca nebies po druhý“. Mojžiš tak ukazuje, že celé dejiny od samého počiatku, ba celý stvorený svet svedčia o veľkom tajomstve povolania Izraela. Základ povolania Izraela je položený na diele Božieho zjavenia, na komunikácii Boha s národom. Tento Boží vzťah bol potvrdený a vyjadrený v starostlivosti Boha o národ v Egypte, v momente utrpenia a núdze. Boh, ktorý miluje svoj národ, prihovára sa mu, zachraňuje ho a stará sa oň. V takomto duchu treba následne chápať aj všetky Božie výzvy i dary. Rovnako dar zeme ako aj prikázania majú pomôcť Izraelu priblížiť sa Bohu, prehĺbiť s ním skutočný vzťah a v dôsledku zjednotiť sa s ním navždy.

Druhé čítanie: Rim 8, 14-17

Dnešné 2. liturgické čítanie pochádza z Listu Rimanom, ktorý Pavol apoštol napísal pred cestou do tejto kresťanskej obce, aby sa prostredníctvom neho do istej miery predstavil a pripravil si „pôdu“ na svoju činnosť. Text čítania pochádza z 8. kapitoly, ktorá je nazývaná *Te Deum* dejín spásy a verše 14 až 17 (text čítania) sú uznávané za významovú kulmináciu celej kapitoly. V tomto liturgickom čítaní sa Pavol dotýka novej dôstojnosti, môžeme povedať, že dokonca nového druhu existencie, do ktorých sú pozdvihnutí veriaci – a to nielen cirkevnej obci v Ríme, ktorej Pavol priamo píše. Boh, darca života, prostredníctvom svojho Ducha spája so sebou životnými putami každého veriaceho a činí ho tak svojím dieťaťom. Tento nový život sa vyjadruje predovšetkým v postojoch a činoch, ktoré zodpovedajú dôstojnosti Božieho dieťaťa, a o ktorých píše v najbližšom kontexte týchto veršov. Znakom nového života je taktiež sloboda od všetkého strachu, ktorý charakterizoval pohanov. Títo sa báli nepriazne božstiev a rôznych božských síl, preto praktizovali rôzne magické rituály, aby odohnali od seba možné prekliatie. Veriaci v Krista sa však nemusí báť, pretože má istotu, že vďaka sile Ducha sa stáva adoptovaným dieťaťom Boha, ktorý ako stvoriteľ sveta má všetku moc nad svetom. Keďže toto Božie Synovstvo nás spája aj s jednorodeným Božím Synom, Ježišom Kristom, ktorý svoje poslanie realizoval v utrpení, tak aj my si musíme byť vedomí, že Božie synovstvo sa realizuje na tomto svete uprostred utrpení. Utrpenie však nie je záverečnou perspektívou, je ňou nádej nebeského oslávenia.

Evanjeliové čítanie: Mt 28, 16-20

Text evanjeliového čítania je zakončením Evanjelia podľa Matúša a môžeme ho považovať nielen za typický záver, pretože uzatvára príbeh pozemského Ježiša Krista a končí knihu, ale aj za kľúč k pochopeniu cieľa tohto ekleziálneho evanjelia. Evanjelium podľa Matúša bolo nazývané ekleziálnym nielen preto, lebo bolo najčastejšie čítané a interpretované v Cirkvi, ale aj preto, lebo kladie vo svojich textoch základy identity Cirkvi. V texte čítame o Ježišových apoštoloch, ktorí sa na príkaz Pána zhromažďujú v Galilei. Prichádzajú tam, kde Pán začal svoju misiu – „v Galilei pohanov“, aby aj oni tu začali svoju misiu, ktorá vychádza zo židovského národa a viery, ale zároveň ich prekračuje, prekračuje hranice judaizmu a otvára sa na „všetky národy“. V úvodnom opise sú predstavení učeníci veľmi stručne, no realisticky. Na jednej strane sú poslušní Ježišovmu príkazu, klaňajú sa mu, vyjadrujú mu božskú úctu, no na druhej strane niektorí pochybujú. Evanjelista nie je konkrétny, nehovorí, kto presne pochybuje a čoho sa týkajú pochybnosti, ale ukazuje veľmi jasne, že Pánovi učeníci aj v momente, kedy prežili stretnutie so zmrŕvychvstalým, musia zápasiť so svojou neistotou a malovernosťou. Ježiš nereaguje potupením týchto pochybností alebo ich vysvetlením, ale slávnostným vyhlásením, v ktorom na jednej strane deklaruje svoju všemoc, danú mu Otcom, nad všetkým stvorením a na druhej strane slovami poverenia. To poverenie zahŕňa výzvu, aby učeníci vytvárali iných Ježišových učeníkov, čo je doslovný význam gr. slovesa *matheteo*. To znamená, že tu nejde ani tak o poučovanie, odovzdávanie náuky, ale o pomáhanie ľuďom všetkých národov, aby vstúpili do vzťahu učeníctva s jediným pravým učiteľom, ktorým je Ježiš Kristus. Druhá časť poverenia zahŕňa krstnú formulu. Cirkev je vyzvaná, aby sprostredkovala prostredníctvom sviatosti krstu, človeku, ktorý sa stáva Ježišovým učeníkom, účasť na božskom živote Najsvätejšej Trojice. Až posledná časť poverenia zahŕňa učenie zachovávať, čo Ježiš prikázal. Text sa končí deklaráciou Ježišovej stálej prítomnosti, ktorej význam pochopíme len v spojení s predchádzajúcimi veršami. Ježiš je prítomný v činnosti Cirkvi, jej evanjelizácii, vysluhovaní sviatosti a v katechéze.

Branislav Kluska

Foto: [Allec Gomes](#) / [Unsplash](#)

Publikované v spolupráci s [Katolíckym biblickým dielom na Slovensku](#).

The post [Komentár k biblickým čítaniam – Slávnosť Najsvätejšej Trojice](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)